

Fernando Lara

Estava enravenat de fred quan va entrar a la sala. La llum ja era escassa, perquè la projecció no tardaria a començar. Es va dirigir a les primeres files, on hi era ella. Ella.

(Cabell llarg. Morena. Ulls negres. Més aviat alta. Jersei de coll girat, falda i calces. Botes amb un poc de taló. Una bossa gran, segur que estibada de coses, que havia posat a la butaca de la seva dreta.)

Es va asseure a la seva esquerra; ella —que pareixia entotsolada en el seus pensaments—, va tenir un sobresalt, potser perquè no entenia que, amb el cinema mig buit, algú, un estrany, anàs a asseure's just al costat. A penes el va mirar, com a possible expressió del fàstic que, per haver trencat la seva soledat, sentiria envers ell. Ell.

(Duia dia fixant-s'hi, en ella, per tots els llocs del Festival. A pesar d'haver-s'hi trobat molt a prop diverses vegades, mai no s'havia atrevit a abordar-la amb una excusa qualsevol. Li encantaven els gestos, la forma de moure's i, sobretot, una certa quietud interior que transmetia el cos.)

—¿T'importaria agafar-me la mà? És que la tenc gelada...

No donava crèdit a la seva pròpia veu, a allò que ell mateix estava xiuxiuejant a la companya de fila. Se'n va avergonyir tot d'una i va esperar una reacció fulminant, aïrada, la que mereixia el seu atreviment.

—Dóna'm...

Ella va agafar-li la mà dreta i va començar a acariciar-la, a donar-li la calor que ell reclamava. Era un contacte suau, lleuger però enormement sensual, capaç de fer circular la sang més gèlida.

—Dóna'm l'altra...

Va ser el començament d'un joc eròtic que va seguir pels braços, les cuixes, els pits, les boques foses en una besada, les carícies en els sexes... Varen romandre abraçats una llarga estona, aïllats totalment dels pocs espectadors que havien acudit a veure aquell documental sobre Truffaut en el cicle dedicat a la *nouvelle vague*.

Un moment d'encegadora claredat va envair de cop i volta la pantalla. Ell va aprofitar-ho per distanciar-se'n una

mica, d'ella, i contemplar-ne el rostre preciós. Va quedar fascinat... Era el de la seva dona, el de la mateixa dona, vo-

ra la qual, ara mateix, se n'estava despertant, de manera plàcida, en el llit matrimonial. ■

Dibuix: Alfonso Ruano.

